

„SKUTEČNÁ HOROROVÁ SUPERSTAR.“ – ESQUIRE

SMRŤÁK

.JE

PARŤÁK

Autor knihy Mé srdce je motorová pila

STEPHEN GRAHAM
JONES

SMRŤÁK
JE
PARTÁK

Copyright © 2023 by Stephen Graham Jones

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kotrle, 2025

Cover © Alan Ayers, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5866-1 (pdf)

SMRTÁK
.JE
PARTÁK

STEPHEN GRAHAM
JONES

přeložil Petr Kotrle

FØBØS

*Wesi Cravenovi:
chybíš nám*

*Zabiják je až na pár výjimek
zřetelně člověk a typicky muž.*
– Carol J. Clover

MOTEL AUVAJS

Hrát si na Jezerní čarodějnici už vůbec není cool, ale to neznamená, že by si Toby nepamatoval, *jak* se to dělá.

Začalo to rok po vraždách, když byl ve druháku, a určitě to nevymyslel nikdo ze zdejších, tím si je celkem jistý, ale nějaká náplava – na chodbách Hendersonovy střední jsou to dvě základní kategorie a vždycky to začíná otázkou: „Takže... jsi *odsud*, nebo jsi sem přitáhl?“ Vyrostl jsi tady, nebo ses přistěhoval jen proto, abys absolvoval Hendersonovu střední a využil toho, že můžeš vystudovat pohodovou školu úplně zadarmo?

Jestli se ukáže, že jsi z Proofrocku, tak jsi buď málem přišel o život na jezeře při sledování *Čelistí*, nebo někoho takového znáš. V případě Tobyho to byl třeba táta. A jestli se na to ptáš ty? Tak jsi evidentně náplava.

Toby si je poměrně jistý, že hru vymyslela náplava, protože pro toho, kdo tu noc přežil, Jezerní čarodějnice není jenom legrační kostým.

Ale zároveň to legrační kostým je – jak odhalily náplavy, kterým ve vodě žádný z rodičů neumřel.

Hra je jednoduchá. Mladá Galatea Pangborneová – prvačka, která píše, jako by byla na vysoké – dokonce získala cenu za práci o hře na Jezerní čarodějnici, kterou nový učitel historie poslal

do nějaké celostátní soutěže. To měla fajn. Až na to, že součástí oslavy bylo přečtení práce před shromážděním. Ne jenom nějaké části, ale *celé* práce.

Galatea přišla s tvrzením, že tahle hra na Jezerní čarodějnici, která se objevila „víceméně sama od sebe“, ve skutečnosti musela přijít: mládež se vždycky bude zabývat namlouvacími rituály, je to něco, co má v sobě, je to „biologie vyjadřovaná prostřednictvím sociálních interakcí“ – takovým způsobem se ta holka vyjadřuje. Proofrock je však jedinečný tím, že titíž pubertáci se zároveň vyrovnávají se zármutkem a traumatem z masakru v Den nezávislosti. „Proto je naprosto přirozené,“ řekla Galatea do mikrofonu monotónním akademickým hlasem, „že namlouvací rituály a proces zotavování se z traumatu se u těchto chlapců a dívek *spolu prokombinovaly*.“ Nejspíš je to myšleno tak, že jestli je život *Kolo štěstí*, může si dovolit všechna písmena, která chce.

Ale Toby musí uznat, že to, co řekla, mělo něco do sebe.

V té hře samozřejmě *jde* o to si zapíchat, pokud vám nevadí zapojit nohy. A, jak Galatea přednesla shromáždění, kouzlo hry spočívá v její jednoduchosti: když po někom jedete, zabušíte oběma rukama na hlavní dveře, boční okénko auta nebo prostě tam, kde chceš, aby to začalo. Musí to být rány jak z kulometu, abyste měli jistotu, že to dotyčný pochopí a určitě ty dveře otevře. Takové zabušení zároveň znamená, že tam stojíte déle, než je vám ve skutečnosti milé, takže vám hrozí dopadení.

Ale ne, už prcháte.

A dál?

Pod černým hábitem nemáte buď nic, nebo skoro nic, protože strašně důležitou součástí hry je to, že své šaty necháte na hromádce přede dveřmi. Galatea to nazvala „návnada a příslib“. Toby tomu prostě říká „kurevsky zajímavá věc“.

Je to tak, že když se před chvilkou zvedl z uválené propoceně manželské postele v motelu Trail's End na horním konci Hlavní ulice, ukázal Gwen ukazováčkem přitisknutým na rty, aby byla zticha, a otevřel matně červené dveře dovnitř, našel před nimi

úhledně poskládané legíny a vedle nich jedno z těch drahých tenoučkových triček, která se pod horami nejspíš prodávají za nějakých devadesát babek.

Rozhlédl se po parkovišti, ale uviděl jenom vířící sníh a nezřetelné tvary své Toyoty Camry a pickupu Gweniny mámy. Idaho v prosinci, fakt překvapení. Jedna hodina odpoledne a už je vánice.

„Kdo je to?“ ozvala se z postele nakřáplým hlasem Gwen. Při krývku si držela pod bradou, přesně jak to dělají ženské v televizi. Tobymu to odjakživa vrtalo hlavou.

Ke hře patří také to, že pokud okamžitě nezahájíte pronásledování, tato Jezerní čarodějnice už vám na dveře nikdy nezačlepe. „Pochopeno,“ jak to vyjádřila Galatea, „protože zastrašovat objekt své náklonnosti, a zároveň skrývat svou totožnost je... trochu ujeté?“

Bylo to poprvé, co se ten den obecenstvo zasmálo.

„Pochopeno...“ zamumlá Toby na adresu téhle Jezerní čarodějnice a jenom v boxerkách si klekne, aby si na ty legíny a drahé tričko sáhl, jako by konečky prstů mohl ucítit tělesné teplo osoby, která je měla ještě před chvílí na sobě. Která stála přesně tam, kde je teď on, a pod hábitem se svlékla – v mínus tolika stupních, kolik právě teď je.

Otázkou samozřejmě je, jestli nechat Gwen v pokoji a pustit se sněhem za jinou dívkou.

Ale ve skutečnosti to otázka není. Tohle je přece hra, ne? Nejde o to, jestli se to hodí. Jde o příležitost.

„Skočím pro kolu,“ zahuhlá do místnosti za sebou a vyjde ven, ale ještě předtím stačí sáhnout pro svou varsity bundu. Je to proti pravidlům – člověk musí zahájit pronásledování přesně tak, jak je, žádné zavazování tkaniček, čištění zubů, oblékání hezkých kalhot – ale Toby už teď mrzne.

Gwen za ním něco zavolá, ale dveře se už zavírají, jazýček zámku zapadne.

Je teď sám pod balkonem prvního patra, pavlačí, nebo jak se to vlastně jmenuje, Galatea by to věděla. „Parapet?“ Toby se pro

sebe zasměje. Netuší, kde se to slovo v jeho hlavě vzalo. Z hodi-
ny angličtiny? Nebo z nějakého filmu?

Na tom nesejde.

Důležité jsou slépěje ve sněhu, už teď zahlazované mrazivým
větrem.

„Doufám, že to bude stát za to!“ zavolá směrem k parkovišti.

Má pocit, jako by tady byl jediným člověkem na světě. Jako
by stál na *vrcholu* světa.

Každý, kdo má rozum, to znamená všichni kromě něho a té-
hle Jezerní čarodějnice, jsou teď uvnitř, kde je teplo. Když už je
někdo venku, nejspíš má na sobě zimní výbavu a pro takovouto
bouři navíc ochranné brýle a možná defibrilátor.

Toby si strčí prsty do podpaží, schová hlavu do bundy bez límce
co nejlouběji a vyjde do chladu.

Když se nevrátí s kolou z automatu, Gwen určitě dojde, že
tady něco nehraje. Ale Toby už si připravil výmluvu: myslel si, že
má v bundě drobné. Jenže... Gwen není vyloženě blbá. Jistě, při-
stěhovala se teprve letos, na stipendium, a tou dobou už hra na
Jezerní čarodějnici docela vyšuměla, takže charakteristické za-
klepání nepoznala, ale stejně.

Jestli se mu od krku dolů potáhne řada lesklých mokrých cuc-
fleků? Jestli bude mít na ústech rtěnku nějaké jiné holky?

Gwen sice je kosmopolitní, ale zas *tak moc* kosmopolitní není.

Jenže když jsi žralok, musíš být pořád v pohybu, ne? Musíš být
v pohybu, nebo umřeš. Toby v sobě tohle heslo nosí od masakru
jako nálepku na nárazník – jasná strategie neustálého pohybu
znamená, že ta hrozná noc ve vodě bude s každým dnem, s kaž-
dým švihnutím ocasu zase o něco dál. Anebo – tohle je motel –
s každým *zasunutím* ocasu. Galatea by měla napsat něco o *tom*.
Syn ředitele, basketbalová hvězda, si jako duchovní zvíře najde
žraloka? „To jako vážně? Prosím, a není to náhodou stejný žralok
jako ten, který byl na plátně, když tvůj táta řídá umíral ve vodě?“

Nejspíš jo, uvědomí si Toby.

Člověk dělá, co musí.

A tak jsi v neustálém pohybu, od Penny v minulém týdnu ke Gwen v tomto. A teď... teď k té, která se vyklube z téhle Jezerní čarodějnice.

Wynona F., s důrazem na tu poslední iniciálu?

To jo. Jo, jo. Jo.

Je *rád*, že se tahle hra vrátila. Koho zajímá, že je už stará? Zároveň je věčně nová. A to, že o ní Hendersonova střední nechala princeznu z Terra Novy číst před shromážděním, ji úplně nezabílo. Pravda, vytáhlo ji to na světlo, ale ona nezvadla.

Nezvadne ani Toby – i když si sáhne dolů, aby se o tom přesvědčil.

Je připravený.

Místního přece chlad nemůže rozhodit. Ne? Někoho, kdo se narodil v téhle nadmořské výšce, do těchhle zim?

Ale i tak musí nastavit větru záda, aby mu nezalezl do bundy. Dnešní Jezerní čarodějnice to evidentně nečekala – rozrucaná černá postava se mihne jeho periferním viděním a zmizí.

Bylo to moc rychlé, než aby se dalo poznat, jestli je to Wynona.

„Už jdu!“ zavolá i tak Toby a honička může začít.

Galatea to shromážděným vysvětlila tak, že všechno to honění se za sebou je předehra, svádění mezi lovcem a kořistí: krev je rozprouďená, dýchání se již prohloubilo, a pokud Jezerní čarodějnice zaklepe ve správný okamžik, tak ten, kdo ji nakonec chytí, pravděpodobně bude do jisté míry svlečený. Tak jako je pod přiléhavým hábitem ona.

„A to se hodí, ne?“ řekla Galatea obecnostem – a podruhé se dočkala smíchu.

U dvou dveří z auly byly ten den, jako vždycky, misky s volně dostupnými kondomy.

A jako vždycky, někdo už do každé misky hodil otevřený zavírací špendlík.

Legrace k popukání.

A když už na to přišla řeč: Toby prohrábne kapsy a najde... kapky Visine, samozřejmě. Modrá propiska, fajn. Peněženka, sakra.

Pokud ji neschová někde tady venku, Gwen pozná, že peníze na automat měl.

Ale v druhé kapse – je to tam. Tři gummy.

V hlavě začne počítat a... jo. Tolik mu jich mělo zůstat.

Když všechno vrátí do kapes, zahlédne obličej pod kápí, který ho pozoruje z haly s automaty.

V mžiku je tam, i když jeho nohy přestaly něco cítit už při teplotě o deset stupňů výš, jenže tahle Jezerní čarodějnice, která si boty nechala, jak se podle jejích stop zdá, mezitím utekla až na druhou stranu motelu.

Ale Toby není začátečník, takže na to neskočí. Couvne a přeběhne dopředu, protože jedině tak se můžete vrátit, když si třeba myslíte, že váš pronásledovatel chce použít chodbu s automaty.

„Ať to stojí za to, kruci, ale vážně!“ zakřičí Toby do vánice, ale zároveň má na tváři široký úsměv.

Dokud Gwen neotevře dveře jejich pokoje.

„Uletěly mi peníze!“ řekne jí Toby a shýbne se, jako by se snažil zachytit dolar, který mu prchá po sněhu.

„Dám ti další!“ zavolá Gwen a přitiskne si ruce k tělu, aby se chránila před chladem.

A... to ne!

Ale ano: všimne si legín a trička. Skoro na nich stojí.

Tobymu se zdá, že říká: „Co?“ Každopádně to vyjadřuje řeč jejího těla. Signalizují to její oči.

Ty to nechápeš, chce jí vysvětlit. Musím zjistit, kdo to je. Po druhé už nezaklepe.

Ví, že v překladu to znamená: *Osmnáct jako teď už mi nikdy nebude.*

Udělá krok směrem k ní, a v tu chvíli si na parkovišti všimne... něčeho *obrovského*. Jako by tam z oblohy spadla velká černá zeď a postavila se napříč přes čáry.

„Co to sakra je?“ zeptá se sám sebe a ohlédne se přes pravé rameno. Co kdyby se vedle něho objevila ta Jezerní čarodějnice a dotkla se ho na boku, než zase zmizí?

Ale je tam Gwen, zvedá to oblečení a zblízka si je prohlíží.

Poznává je? Holky takové věci dovedou, ne?

A – a... a k tomu ta divná věc na parkovišti?

Je toho moc.

Toby se nechce od motelu příliš vzdálit, ale je přesvědčený, že na vyřešení této záhady mu stačí udělat čtyři nebo pět kroků.

Šouravě vykročí, zuby mu začnou drkotat, a ta věc je... *popelářské auto?*

Prudký náraz větru mu vmete do obličeje, do očí a do plic tvrdé krystalky sněhu. Otočí se od toho všeho a zavrtí hlavou: ne, vrátí se do pokoje, zpátky za Gwen. Jestli po něm Wynona jede, je to fajn, skvělý. Ale někdy jindy, holka, prosím. Copak nevidí, že je zaneprázdněný jinak?

Copak neví, jak svinská je *kosa*?

Co nejvíc se schoulí, aby ho vítr týral co nejméně, a v tu chvíli... se něco stane. Je to horké a rychlé.

V prvním okamžiku to jeho primitivnímu žraločímu mozku vůbec nedorazí.

Součástí hry, jakousi „verzí pro pokročilé“, jak to nazvala Galatea, čímž to shodila jako něco supernudného a akademického, je to, že se Jezerní čarodějnice mihne kolem a dotyčnému dá „ťafku“ do ramene – Galatea to označila za „součást tance“, ale tentokrát se žádného smíchu nedočkala.

Nato zvolnila a všem jim vysvětlila, že taková rituální rána je tradiční indiánská záležitost. Podala to trochu odsuzujícím tónem, jako by ji uráželo, že je něco takového vůbec třeba říkat nahlas.

Na parkovišti, dva měsíce po tomto shromáždění, Toby zvedne oči k blikajícímu neonu znázorňujícímu obrovského umírajícího indiána na obrovském vyčerpaném koni a pak, aby se přesvědčil, že skutečně cítil, co se mu zdá, že cítil, pohlédne dolů na své ruce, které drží rozevřené ve výšce pasu.

Do červena je barví nejenom světlo linoucí se dolů z indiána, ale jsou rudé jeho krví a to, co drží, jsou jeho, jeho –

Zavrtí hlavou a couvne.

Drží svá střeva, své vnitřnosti, játra, slinivku, žlučník a další věci, co tam jsou, a ruce má tak necitlivé, že ani nevědí, co vlastně zachytily.

Odstrčí je pryč, jako by se to ve skutečnosti nedělo, když to neuvidí, ale dosáhne jedině toho, že vnitřností vyhřezne víc. Jsou lesklé, hrudkovité a kluzké a rychle utíkají ven. Toby v sobě cítí teplou prázdnotu, jakou ještě nikdy nepoznal – to je vítr, který poprvé fouká *do* něho, protože jeho břicho je teď prázdná dutina.

Padne na kolena a pokusí se posbírat se zpátky do sebe. Když znovu vzhledne, obří neonový indián se dívá dolů přímo na něho.

Blikne, rozsvítí se ještě jasněji, červeněji, a pak umře úplně. Toby Manx odejde s ním.

DARK MILL SOUTH

V létě roku 2015 vylezl ze stínů divoký netvor a stal se bdělou noční můrou nic netušícího světa. Jmenoval se Dark Mill South, ale to nebylo jediné jméno, pod kterým vystupoval.

V kovbojské etapě ve Wyomingu, když chodil od ranče k ranči, jak se říkalo, byl Eastforkský škrtič. Nešlo o to, že by někdy na tamním ranči pověsil klobouk v noclehárně nebo jezdil kontrolovat ohraady, ale nějak se dostal k jednomu z jejich 246 cejchovacích želez a u každé oběti si dal záležet, aby železo rozpálil do ruda a zanechal svou značku.

V tomto období opíral mrtvé zezadu o sněhové zábrany, vždycky čelem k severu. Nebyla to nutně nějaká indiánská záležitost – Dark Mill South byl Odžibvej z Minnesoty –, ale, jak uvedl později, jen projev zdvořilosti, po tom všem, co s nimi udělal.

Tenkrát v zimě roku 2013 mělo možnost seznámit se s jeho způsoby šest mužů a žen.

S příchodem jarního tání Eastforkský škrtič zahodil své vypalovací železo v Chugwater do řeky a přesunul se do Montany, kde ho noviny překřtily na Sekáče s devadesáti očima. Správně to měl být „Sekáč z I-90“, protože oblast hrůzovlády Dark Mill Southa se rozkládala podél I-90 od Billingsu po Butte, jenže stážista, který to přepisoval

do teletextových zpráv, to přehodil na „90-I“, a dal tak vzniknout další přezdívice. Do večera se z „Devadesáti očí“ stala virální záležitost, a tak se zrodilo další místní strašidlo.

Ale aspoň „Sekáč“ měl k pravdě blízko – tou dobou Dark Mill South používal mačetu. Zpracoval jí jedenáct lidí. Už k nim nebyl zdvořilý. Podle jediného rozhovoru, který kdy poskytl, zažíval v Montaně špatné časy. Moc jasné si to nepamatoval.

Pak přišly na řadu Dakoty, kde ho znali jako Bowman-ského řezníka, zodpovědného za osm mrtvých u tábořiště Pioneer Trails během jediného víkendu, a o dva týdny později se stal v Jižní Dakotě Rabiátem z Rapid City, který vůbec nepoužíval ostrou zbraň, nýbrž svých pět obětí pověsil za krk, každý měsíc jednu.

Právě těchto pět obětí se zasloužilo o to, že si úřady daly dohromady jeho minulost – to, co mohla být jeho minulost. Tábořiště, kterým se tento „Řezník“ v severodakotském Bowmanu prosekal, leželo 160 mil přímo na sever od Rapid City. Vraždy, k nimž dojde na místech vzdálených dvě a půl hodiny, propojených významnými dopravními tepnami, a v následujících měsících... to – přece nemohl udělat stejný vrah, ne?

V tomto okamžiku nejspíš někdo rozložil mapu, aby se podíval, jaké cesty vedou do Bowmanu. Na východě se nacházely čím dál menší zemědělské komunity a žádná hlavní dálnice nebo mezistátní silnice až po I-29, která byla skoro v Minnesotě. A tam se žádná neobjasněná těla neobjevovala. Nic nenaznačovalo, že by se na odpočívadlech a odstavných parkovištích kamionů pohyboval vrah.

Jenže silnice 12 se na západ od Bowmanu napojuje těsně nad státní hranicí Montany na I-94, které se sice říká Čtyřidevadesátka, ale ve skutečnosti by to byla I-90, kdyby ostře nezahnula na jih. A kolem I-90 se těla

rozhodně hromadila. Přinejmenším před časem. Od chvíle, kdy se našly kusy toho posledního, uplynuly dva měsíce. Buď Sekáče s devadesáti očima zavřeli za nějaký drobný delikt, nebo pověsil bílé punčocháče, které používal jako masku, na hřebík a přesunul se na jiné pastviny, jiná obětiště.

Třeba tábořiště v Severní Dakotě? A potom k Rapid City?

Dark Mill South sice na oněch osm táborníků nepoužil mačetu, ale dřevorubeckou sekerou, kterou o tom víkendů vražedné dílo vykonal, se sekalo zleva, nikoli zprava. Tak jako mačetou Sekáče s devadesáti očima. A cejchy, které svým obětím vypálil Eastforkský škrtič, byly všechny hluboké, ve většině případů smrtelně hluboké, ale pitvy ukázaly, že na pravé straně byly o fous hlubší.

Jelikož leváků je jenom deset procent a sériových vrahů 0,0008 procenta, ze statistického pohledu (deset procent znamená „0,00008“) bylo míň pravděpodobné, že Eastforkský škrtič, Sekáč s devadesáti očima a Bowmanův řezník jsou všichni „náhodou“ leváci, než že se ve skutečnosti jedná o téhož vraha, který se změnou lokality přechází na jiné metody a rituály, aby nepřilákal pozornost mezistátní pracovní skupiny.

Taková pracovní skupina se přesto formovala.

Jenže Rabiát z Rapid City nepoužíval ostrou zbraň ani cejchovací železo, jež by mohly prozradit, které ruce dává přednost.

Sérii oběšených na předměstí Rapid City mezi prosincem 2014 a dubnem 2015 naaranžoval tak, že nechal své oběti stát na kovových stoličkách, aby provaz kolem krku neunesl tíhu jejich těla. Jenže tyhle stoličky, které Rabiát z Rapid City nosil s sebou, byly kovové, s gumovými nohama. Aby mohl rozebrat zásuvku ve stěně – vždycky severní –, napíchnout se na dráty a nechat stoličkou cirkulovat modrý oheň.

Výsledkem bylo, že stolička, na které tito lidé mohli stát, aby zmírnili tlak na krk, by se rozpálila a vytvořila elektrický oblouk přes jejich visící těla. Bez bot nebo ponožek by stačilo se té stoličky dotknout, aby si spálili chodidla, což byla podívaná, kterou si Rabiát z Rapid City užíval, když dojídal zbytky z jejich ledničky. Drobky nechával na místě, buď z nedbalosti, nebo proto, že si až přehnaně věřil.

Jelikož tyto oběšené oběti na sobě neměly jiná zranění než spálené nohy a rozdrčené hrtany, museli se vyšetřovatelé porozhlédnout po potřebných vypovídajících charakteristikách na spojích vodičů použitých k přenosu proudu. Ukázalo se, že všechny tyto měděné spojky byly namotané opačným směrem, než by bylo přirozené pro pravačka – čímž došlo k propojení všech vražd a různé přídomky propůjčené médii se zúžily na jediné jméno.

A tak se z Dark Mill Southa stala senzace pod jménem „Kočovník“. Tento termín vycházel z mimovolné „kočovnosti“, jíž vyšetřovatelé vysvětlovali jeho putování mezi státy, ale také z „indiánské“ siluety, o níž přeživší tábornice ze Severní Dakoty tvrdila, že nebyla jen dílem její představivosti – prérijní indiáni byli před vpádem jednotlivých kolonizačních vln tradičně kočovníci.

V tomto okamžiku vše nasvědčovalo tomu, že tento Kočovník má na svědomí násilnou smrt nějakých třiceti lidí.

A v té době je možná začal počítat samotný Dark Mill South.

Pár, který zabil v autě v blízkosti coloradského Denveru v červnu 2015, měl zapalovačem cigaret z palubní desky do trupů vypálené „31“ a „32“. Evidentně byli po celou dobu tohoto hodiny trvajícího procesu při vědomí a nebyl ani příčinou jejich smrti – zapalovač v autě není do ruda rozžhavené cejchovací železo. Skutečnou příčinou smrti byly hlavové opěrky jejich sedadel, které měly dvě

kovové tyče se zářezy pro výškové nastavení. Dark Mill South tyto kovové tyče dal oběma před oči a pak je zatlačil dovnitř až po poslední zářez. Když byl zavražděný pár nalezen, oba měli zapnuté bezpečnostní pásy, auto stálo natočené k severu a rádio bylo naladěné na stanici padesátkových hitů vysoko v pásmu AM. Jeden zasahující policista prohlásil, že měl sice to, čemu říkal „hudba pudlíkových sukní“, kdysi v oblíbeně, ale teď dává ve službě přednost tichu. Čím větší ticho, tím líp.

Další tři oběti byly v Elk Bendu ve státě Idaho – 767 mil nejkratší cestou, která vede přes Národní les Caribou-Targhee tady v okrese Fremont. V Elk Bandu na sebe Dark Mill South vzal podobu místní legendy Dolovače Dicka a takto sledoval a vykuchal dobrovolné hasiče krumpáčem. Dopadlo to tak, že jedna z manželek těchto hasičů – jistá Sally Chalumbertová, Šošonka, v tu chvíli prakticky již vdova –, zahnaná na hranu a až za ni, tohoto „Dolovače Dicka“ vystopovala a při závěrečné konfrontaci ho praštila lopatou. Ale i když Dark Mill South skončil na zemi, Sally Chalumbertová ze sebe zdaleka nevybila všechen vztek. S vriskáním ho lopatou, nyní zlomenou, mlátila dál, přičemž mu vytloukla většinu předních zubů, přerazila obličejové kosti a čepelí lopaty ho úhledně připravila o pravou ruku pod zápěstím. Přestala jenom proto, že ji manželův bratr odtáhl pryč, aby, jak uvedl ve svém prohlášení, „zachránil její duši“.

Bylo už pozdě.

Temné místo, do něhož se Sally Chalumbertová musela vypravit, se pro ni stalo místem bez návratu. Proto nadále zůstává v ústavní péči.

Zato Dark Mill South se probral.

Ti pořádní to tak dělají vždycky.

Když se pokusil přeplavat Salmon River a uniknout, aby mohl ve svém vraždění pokračovat, jeden ze zbývajících

dobrovolných hasičů najel hasičským autem do elektrického sloupu a shodil do vody transformátor. Ještě než se vedení zkratovalo, zabilo v té části řeky všechny pstruhy, ondatry a kačeny a zjevně spařilo taky jednoho mladého losa.

Dark Mill South vyplaval na břeh obličejem dolů. Krácel ze zápěstí a z tváře, a když se o několik týdnů později probral, byl připoutaný ke zpevněné nemocniční posteli a obvinění proti němu vznesených rychle přibývalo, jak z něho každá federální agentura chtěla kousek a každý stát, kterým prošel, usiloval o jeho vydání. Kočovník dokočoval.

V jediném mručivém a různě rekonstruovaném rozhovoru, který údajně poskytl – nahrála jej sestra, která si otázky, na něž se měla zeptat, musela napsat na vnitřní stranu předloktí –, Dark Mill South prohlásil, že ještě neskončil. Pětatřicet mrtvých není osmatřicet, a to bylo číslo, jehož chtěl dosáhnout.

Média vystopovala původ tohoto čísla do jeho domovského státu Minnesota, kde bylo v roce 1862 oběšeno třicet osm příslušníků kmene Dakotů – byla to největší hromadná poprava v amerických dějinách. Média tak na základě tvrzení Dark Mill Southa vyslovila domněnku, že bere životy pouze proto, aby na miskách spravedlnosti nastolil rovnováhu. Bylo možné se jen domýšlet, jestli měl takový záměr od začátku, nebo to bylo něco, co se nabáliko cestou. Výsledkem každopádně bylo trvalé propojení tohoto krutého činu z roku 1862 se sedmiletým „řáděním“, jak se tomu teď říkalo, Dark Mill Southa v několika státech.

Tak se stalo, že Eastforkský škrtič, Sekáč s devadesáti očima, Bowmanský řezník, Rabiát z Rapid City, Dolovač Dick a Kočovník stanuli před soudem jako Dark Mill South. Konkrétně Dark Mill South předstoupil před soud v Boise,

neboť byl zatčen v Elk Bendu v Idahu. Jelikož tyto tři vraždy byly poslední a přímo ho s nimi spojovalo nejvíc důkazů, mezi nimiž byl dokonce záznam hovoru z mobilu v překvapivě dobré kvalitě, předpokládalo se, že usvědčení je v tomto případě jasnou záležitostí.

Tou dobou byl už Dark Mill South mediální senzací a bezmála celebritou – nejenom další sériový vrah po půlstoletí jejich výskytu, ale nový populární strašák amerického Západu, podle jednoho popisu z Montany „novodobý Jeremiah Johnson“. S působivou výškou stopětatřiceti centimetrů, vlasy po ramena, které si zásadně nesvazoval, ale nosil jako rubáš, hákem připevněným k pahýlu pravého zápěstí a potutelným úšklebkem, trvale vyrytým do jeho hrbolaté, zjizvené tváře, veřejnost nedokázala odvrátit zrak. Vynořily se fanouškovské fikce popisující to, jak utekl ze své vazební cely, dostal se do místní uličky milenců a rukou s hákem „učinil zadost všem městským legendám a nějaké nové při tom vytvořil“.

Na rozdíl od takzvaných soudů s osmatřiceti Dakoty v roce 1862, které byly v některých případech jenom pětiminutové, se proces Dark Mill Southa táhl roky, kdy bylo třeba pohlídat každý detail, vychytat všechny mouchy a mimo jiné mu nechat udělat nové zuby. Masakr v Elk Bendu, jak se mu začalo říkat, se odehrál 3. a 4. července 2015 – každopádně osudový den v dějinách amerického násilí –, ale dlouho připravované jednání o vině a trestu bylo zahájeno až v polovině října 2019.

Dark Mill South tvrdil, že může soudním úředníkům ukázat další mrtvé obrácené k severu, jestli je takové věci zajímaví a jestli mají dost pytlů na těla.

Zajímalo je to.

A samozřejmě nikdo nepochyboval o tom, že Dark Mill South je může dovést k jednomu tuhému tělu za druhým ve Wyomingu, Montaně a přes Dakoty na jih do Colorada.

Některá mohla být dokonce i v jižním Idahu na cestě do Elk Bendu, ne? Koneckonců na té trase v létě 2015 došlo k jednomu senzaci vyvolávajícímu úmrtí, které si získalo celostátní pozornost, a bylo klidně možné, že to byla vražda, ne jenom útok zvířete. Co bylo ještě lepší, pokud by se podařilo prokázat, že Dark Mill South překonal onen posvátný počet obětí „38“ dávno předtím, než se dostal do Elk Bendu, pomohlo by to utlumit přetrvávající pobouření nad všemi těmi příslušníky kmene Dakotů, jež nechal Abraham Lincoln pověsit v roce 1862, neboť by to už nebyli lidé, ale jenom výmluva, kterou použil vychytalý vrah, aby si získal sympatie veřejnosti.

Sociální média nazvala tento okruh Shledávací turné – vrah se po létech znovu shledával se svými oběťmi.

Konvoj pancéřovaných vozidel vyrazil z Boise ve čtvrtek 12. prosince 2019. Dark Mill South měl údajně pouta na poutech, kromě toho byl nadopovaný, jak to šlo, a SUV s tmavými skly, do kterého ho připoutali, bylo jedno ze čtyř totožných vozidel upravených tak, aby to vypadlo, že je převážen právě v něm. Panovala obava, že rodiny obětí by se mohly pokusit vozidlo přepadnout anebo – což byla horší varianta – že by stále se rozrůstající fanouškovská základna Dark Mill Southa mohla zinscenovat jeho útěk.

Akce měla vzdušnou podporu, státní policii vpředu i vzadu, a tam, kde to šlo, místní policie před konvojem uzavírala cesty. Určitě to nebyla náhoda, ale strategické podřeknutí, že se při tiskové konferenci, která o tom všem informovala, mluvčí „odchýlil od scénáře“ a zašeptal do kytice mikrofonů, že „pro všechny případy“ bude hned za Dark Mill Southem sedět ozbrojený příslušník os-
trahy, což bylo samozřejmě šifrované sdělení pro zaslíbené, že poslední možností by byla kulka do hlavy, která by Kočovníkovu putování ukončila jednou provždy.

Pokud by na to samozřejmě kulka vůbec stačila.

Celá Amerika si nalila panáka a usadila se do nejpo-
hodlnějšího křesla, aby to absolvovala spolu se zachmu-
řenými muži a ženami, kteří to dostali úkolem, jenže pak
přibýlo hodin, televize se na chvílku přepnula na spor-
tovní kanál a... pozornost se rozměnila.

Přesně tak to konvoj pancéřovaných vozidel chtěl.

Lepší bylo jet v anonymitě, mimo objektivy kamer.
A i když nepočítali s tím, že jim pomůže počasí, aby unik-
li celonárodní pozornosti, povětrnostní podmínky jim
v tomto ohledu přály. Když je viditelnost nulová a teplo-
ta střežhlav padá, novináři nemohou svět zásobit zprá-
vami o postupu. Konvoj přestal být blikající modrou teč-
kou na mapě nad moderátorovou hlavou. Namísto toho
přerušovaly obvyklé programy zvláštní hlášení varující
diváky před touto zimní bouří, tímto blizardem, jaký
přijde jednou za sto let.

První uzavřenou mezistátní silnicí na trase konvoje
se stala I-80 přes Wyoming, což nikoho, kdo tento úsek
dálnice zná, nemohlo překvapit. Konvoj pokrčil rameny
a přešel na plán B, jímž bylo staré působiště Devadesá-
tiokého zabijáka – Montana.

Na zpáteční cestě to vzali přes Pocatello a následně
Blackfoot, aby po I-15 dojeli do Idaho Falls a pokračova-
li na sever až do Butte, ideálně na jeden zátah.

Blizard, který jejich SUV rozhoupával, ale nesouhla-
sil: I-15 zavřeli taky a nechtěli ji otevřít ani pro lidi
vybavené odznaky.

Za této situace konvoj neměl jiné východisko než se
buď ubytovat v neprověřeném hotelu, nebo se pokusit pro-
jet na sever po silnici číslo 20, která by je vyplivla na
západ od Yellowstone, přímo u hranic Montany.

Když požádali, aby jim cestu z Idaho Falls prohrnuly
sněhové pluh, objevily se tři nákladáky třídy 7, každý
o velikosti popelářského vozu nebo domíchávače na beton.

Řidiči se nechali slyšet, že jestli soudce v Boise potřebuje, aby někdo zmáčkl tlačítko od elektrického křesla s Dark Mill Southem, případně plynové komory nebo smrtící injekce, nejspíš by si ve svém časovém harmonogramu našli volné okno i na to.

Anebo kdyby třeba náhodou vypadl z bočních dveří SUV... je kluzko, sněhové pluhy jsou těžké a ta velká radlice udělá, co udělá, ne?

Tak začala po velkém potřásání rukama a poplácávání po ramenou pomalá jízda do hor, kdy vlny vířícího sněhu odkrývaly jenom větší temnotu za nimi a každých několik kilometrů vnucovaly staré billboardy Proofrock ve státě Idaho jako „Stříbrnou žílu, o které slyšel celý svět!“ a tamní Indiánské jezero jako „Nejstřeženější tajemství Západu“. V roce 2019 byly tyto billboardy samozřejmě počmárané – na třpytivé hladině Indiánského jezera přibyla sprejem nastříkaná žraločí ploutev s bublinou obsahující nezbytné: „Pomoc! Žralok!“ a horník, který na tu světově proslulou stříbrnou žílu narazil, dostal přehnaně velké oči a chlípný úsměv, protože mezi jeho krumpáčem a alobalovou žílou teď byla kresba vrískající ženy.

Dá se předpokládat, že se Dark Mill South spokojeně uchechl, když toto graffiti ve vánici zahlédl. Stejně jako by se Marlboro Man cítil doma při vstupu do lesa cigaret, také Kočovník poznával krajinu, do níž se jeho konvoj nořil. Dokonce byl v tu chvíli obrácený k severu.

Stejně jako jeho řidiči, dozorcí a ti, kteří ho měli na starosti.

Jednotlivé sněhové vločky narážely do čelních skel a stěrače je odmetaly, rozmazávaly, přisouvaly do tepla rozmrazovačů jedoucích na plný výkon, ale neprůstřelné sklo i tak namrzalo, takže bylo ošidné držet se koncových světel šiku sněhových pluhů, které jely první

a odhazovaly mohutné, ale nehlučné kudrlinky sněhu přes svodidla do volného prostoru.

Kdyby mohla letecká podpora při této bouři zůstat ve vzduchu, musela by viset tak nízko nad touto ploužící se černou kolonou, že by proud vzduchu od rotorů viditelnost jedině zhoršoval. Jenže obě helikoptéry se s několikahodinovým zpožděním uchýlily na soukromá letiště a předdávaly konvoj pilotům z Montany, kteří už čekali na heliportech.

Takže už v jedenáct, možná v půl dvanácté byl konvoj mimo pozornost médií, neměl žádnou vzdušnou podporu a bojoval se sněhem, s blizardem a s horou. Skupina sněžných pluhů prorážela cestu a jejich řidiči spotřebovávali jednu termosku kávy za druhou, ale byl tam také Dark Mill South a možná už tou dobou testoval meze svých pout – ono spoutat vězně, který má jenom jednu ruku, je složitá záležitost a někteří lidé mají metabolismus, jenž dokáže spálit sedativa tak rychle, že je skoro vidět, jak se z nich odpařují.

Bylo to, jako by ho Západ volal zpátky. Jako by země potřebovala, aby se krajinou potuloval čistič, z jehož každé šlápoty vyvěrá krev, jehož stín je tak dlouhý a hluboký, že se z něj šeptem linou poslední výkřiky.

Tak by to aspoň mohl říct někdo, kdo věří na zabijáky, poslední dívky, osud a spravedlnost.

Ale k ní se dostaneme později.

A ke všem ostatním taky.

Nejdřív tento konvoj ztracený ve vánici, toto Shledávací turné ploužící se k Bethlehemu, který již plaval v krvi.

Po pětadvaceti kilometrech jízdy po silnici 20 na sever se líčení oné noci začínají lišit, pane Armitagi, ale znovu se setkávají na molu vybíhajícím do Indiánského jezera tady v Proofrocku, v nadmořské výšce dvou tisíc čtyř

set metrů. Bezprostředními slovy zástupce šerifa Bannera Tompkinse – v úryvku, který se stal pro tuto nejnovější sérii vražd charakteristickým – „Myslím, že jestli jsme čekali, že odněkud přijdou další průsery, hleděli jsme na jezero. Ne za sebe.“

„Za sebou“ měli silnici 20.

Shledávací turné Dark Mill Southa začalo ve čtvrtek 12. prosince 2019.

Skončí o šestatřicet hodin a dvacet těl později, v pátek třináctého.

Jak říká Martin Luther na tom plakátu, který máte u tabule: „Jedině krev otáčí koly dějin.“

Naše kola se točí dobře, díky za optání.

Jednom se nedívejte do zpětného zrcátka, jestli to dokážete.

VŘÍSKOT

Když jí bylo sedmnáct, bylo to mnohem snazší.

Jennifer Danielsová se podívá doleva, přes širokou plochu Indiánského jezera, a pak doprava, hluboko dolů, dolů a ještě dolů. Musí si kleknout a líc si zavázat pravou botu.

Nehty nemá namalované černě a na nohách má kotníkové boty, které jí koupil její advokát. Mají konzervativní podpatky, na podrážkách není žádný agresivní vzorek a tkaničky jsou stejně tmavohnědé jako falešná kůže, s nádechem do červena.

Postaví se. Všechn ten volný prostor ji ještě pořád trochu znervózňuje, jako kdyby ji mohl spolknout, zařídít, že zmizí.

Vítr jí vhání ofinu do očí a ona si ji odhrnuje. Vlasy nevydávají ten suchý zvuk jako vždycky. I to je něco, na to si pořád zvyká: zdravé vlasy. Dlouhé vlasy.

Bunda, kterou má na sobě, je z kanceláře šerifa, protože ona žádnou neměla. Ležela na zadním sedadle služebního bronca. Je hnědá jako carharttky, na rukou a kolem pasu má jasně žluté reflexní pruhy. Je jí moc velká, takže na ní visí jako dlouhá blůza. Rukama nedosáhne na dno kapes. Připadá si v ní jako holčička, jako by si vyšla ven do té hrozně zimy se svým tátou a on ji zabalil do své bundy, protože jemu vítr nevádí. Je to lež, která ji zahřeje ještě víc.

Když zaboří obličej do klopý, ucítí pach jako po cigaretách.

„Zvládneš to, holka,“ řekne si a vykročí na úzkou betonovou korunu přehradní hráze.

Absolutně netuší, proč tady pořád není žádné ochranné zábradlí. Je to jako chůze po laně. Kdyby bylo léto a začala by se převažovat doprava, k tomu dlouhému tichému pádu, mohla by odskočit na druhou stranu, spadnout do vody a pokusit se doplavat k rezivému žebříku, který je tam právě proto, že se tady lidé topí. Ale takto pozdě v zimě je Indiánské jezero zamrzlé. Dopadla by na jeho ledový hřbet a zbyl by z ní červený flek, který by vlci mohli potají chodit lízat. Po větrem vymetené hladině se mezi rozházenými bezpečnostními kužely táhly sem a tam stopy bruslí, jako by tam v noci tančili obrovští pavouci, a dál bylo vidět široké stopy pneumatik od hasičského auta, kterým hasiči z Proofrocku vždycky vyjedou druhý týden v prosinci, aby ukázali, že drsné mrazy jsou opravdu konečně tady.

Jako by o tom někdo mohl pochybovat. Přesto – a ona by to nikdy neřekla živé duši – je docela fajn být doma. Celou střední školu snila o tom, že vypadne, uteče dolů do Boise. Ale nepodařilo se jí odtamtud dostat dost rychle.

Vystaví holé ruce dvacetistupňovému mrazu, paže natáhne do stran a klade nohu před nohu. Už si není jistá, jestli se má dívat, kam šlape, nebo upírat oči na velín.

Ticho tady venku působí skoro jako tlak. Budí v ní pocit, jako kdyby jí sluch někdo kradl.

Proofrock je tak daleko, že vypadá jako hračka, jako by člověk v kostýmu Godzilly mohl rozšlápnout drogerii, banku, poštu, motel. Ale Dot's ne, prosím. Poslední dva dny, co ji Rex Allen přivezl zpátky a dal jí bundu a pár dvacetidolarovek, byla kavárna Dot's ta jediná dobrá věc.

Všude, kam Jennifer Danielsová došlápne, jsou ve ztvrdlém sněhu dírky, jako by tady řádl nějaký odvážný klaun se skákalí tyčí.

Ale ona se nesmí rozptylovat.

V polovině cesty k velínu se zastaví a pocítí něco na způsob panické ataky.

Nejhorší ze všeho je, že se chce ohlédnout, protože je přesvědčená, že tam bude stát a chlípně po ní pošilhávat medvěd, co vybírá popelnice.

Vytvaruje ze rtů široký ovál, prudce se nadechuje a vydechuje, aby se pokusila zklidnit. *Dokážeš to*, říká teď uvnitř. Musí. Přinejmenším to je mu dlužná.

Jako by to vítr slyšel, najednou zafouká z pravé strany a ona v první chvíli neví, jestli *musí* padnout na všechny čtyři, aby ji to neodválo, ale udělá to. Je roztřesená, mrzne a málem se pozvrací, ale zbytek vzdálenosti k velínu přežije, i když jí bříška dlaní a kolena spaluje chlad.

Je to přece domov. Sakra.

Kolem plošinky, kterou zabírá velín, aspoň je nějaké zábradlí.

Jennifer se postaví, pevně se ho chytí, a aby měla kontakt s domovskou základnou, přidrží jednu zmrzlou ruku na stěně velínu.

Když se konečně dostane ke dveřím, zabuší do nich boční stranou pěsti. Vlastně celým předloktím, až po loket. V kovu je ve výšce očí pořád prohlubeň. Pochází od hrotu sekery, jak jí praštila vší silou, kterou dokázala sebrat.

Teď reziví a nějaký vtipálek vedle ní fixou napsal 5. července 2015 a pak níž v závorkách *jade*.

Jennifer Danielsová od toho odvrátí zrak.

Zámky jeden po druhém povolí, pak se dveře otevřou dovnitř a vyfouknou kolem ní teplo.

Jennifer Danielsová konečně odtrhne oči od jezera a zadívá se skrz vlasy, které se jí míhají přes obličej. Mrká už moc rychle. „Podívejme,“ promluví Hardy. Jednou stranou úst se usmívá.

Opírá se o chodítko – původce těch děr venku ve sněhu – a je vychrtlý, ztrhaný a bezbarvý. Tak to vypadá, když člověk ztratí skoro půl metru střev.

Jennifer Danielsová se přesto vrhne dopředu a zaboří mu obličej do hrudi.

Bývalý šerif, místo aby zavřel dveře, ji obejmě rukou, kterou to udělat může, a poplácá vzlykající Jennifer po zádech. Druhou ruku potřebuje k tomu, aby se udržel chodítka, jinak by mohli oba přepadnout dopředu.

„To je moje stará bunda,“ promluví užasle do temene její hlavy.

Jennifer Danielsová se mu pokusí říct, že to ví, všechno si pamatuje, ale v tuto chvíli ze sebe nedokáže patřičná slova dostat, může jenom vmáchnout obličej ještě víc do jeho flanelové košile.

Taky je cítit cigaretami.

„Rex Allen tě sem mohl dovést zadem,“ řekne Hardy přes přehradní verzi kávy.

Jeho druhý nejlepší zástupce teď dělá šerifa.

Hardy to bere tak, že pochodně jsou k tomu, aby se předávaly.

Odznaky taky.

Jediná potíž je v tom, že měl zástupce jenom dva, což znamená, že Rex Allen byl taky ze zástupců nejhorší.

Ale – to ho už teď nemusí trápit.

Jeho jediným úkolem je zajistit, aby Indiánské jezero zůstalo Indiánským jezerem a údolí dole z větší části suché.

A k tomu ještě kouřit cigarety.

Kůže mu žloutne a vadne, jak je zavřený v téhle zakouřené cele, ale koneckonců se nikdy nechystal žít věčně, ne?

Ví, že by vlastně neměl být živý ani *ted*.

„Dal by to za úkol Bannerovi,“ prohlásí Jade – ne: *Jennifer*. Jennifer, Jennifer, Jennifer. Už mu řekla, že je zase to. Že „Jade“ je mrtvá. Že zemřela ve vodě tenkrát v noci.

„Zástupce Tompkins.“ Hardy se uchechtne a maličko upraví průtok v potrubí číslo 2. Ne proto, že by to potřeboval, ale staří muži mají rádi pocit, že jsou potřební.

„Odkakživa chtěl hrát fotbal za univerzitu,“ poznamená Jennifer. Její oči v sobě mají jistou odtažitost, kterou Hardy poznává.

„A nejspíš by to dělat měl,“ řekne jí Hardy.

Místo aby se ušklíbala, nebo dokonce usmála, tato nová Jennifer jenom stojí, drží si kávu blízko, aby se zahrála, a prohlíží si tu stranu Indiánského jezera, na které stojí Terra Nova.

Stromy jsou holé a asi na dva akry do národního lesa zčernalé.

„To je tvoje dílo,“ řekne jí Hardy, a když se její oči kvůli tomu vrátí k němu, dodá: „Shořelo by to *všechno*. Tobě a Donu Chambersovi může být údolí vděčné. Možná celé Idaho.“

Snaží se ji povzbudit, dát jí něco, o co by se mohla opřít, ale ona jen pokrčí rameny a znovu se napije. Hrnek drží oběma rukama. Bunda má tak dlouhé rukávy, že si musela ohrnout manžety.

Hardy si vzpomene na jinou holčičku, která tuhle bundu nosila, a musí uhnout pohledem.

„Bydlím zase ve svém starém domě,“ řekne Jennifer, jako by to byl špatný vtip. „Dokonce ve svém starém pokoji.“

„V Krvavém táboře,“ řekne soucitně Hardy.

Prvních několik let strávil pod horami, absolvoval jednu operaci za druhou, ale informace měl pořád. Když se po té noci na vodě do Proofrocku přihnuli všichni vražední turisté a hororoví závisláci, dům Danielových byl jednou z jejich hlavních zastávek. Pak, když to se zimou konečně odumřelo – fotky pro sociální sítě jsou fajn, ale při dvaceti pod nulou ne –, středoškoláci vypáčili zadní dveře a udělali si z domu Danielových doupě pro své pařby. Odjakživa k tomu využívali tábor Winnemucca, ale z jezera šel v těch prvních letech ještě strach, na břehu jako by pořád strašilo.

Takže: dům Danielových. A jelikož je chránil před chladem, takže nerozdělávali ohně, které se mohly vymknout kontrole, Rex Allen dělal, že to nevidí. Hardy má pocit, že funkce šerifa se dnes zredukovala právě na tohle.

Zanedlouho nějaký grázl nastříkal červeně na průčelí domu: „Krvavý tábor“.

„Náhodou to sedí,“ řekne Jennifer.

„Kdy jsi naposledy měla takové vlasy?“ zeptá se Hardy a natáhne ruku, aby pár pramínků zvedl. „V páté třídě?“

„V šesté,“ odpoví Jennifer a zamrká, jako by se potřebovala něčeho zbavit. Zakloní se a své nové vlasy vezme s sebou.

„*Indiánské vlasy*,“ řekne Hardy. Dívá se jí při tom do očí, aby viděl, jak to přijme.

Mohl říct, že má vlasy jako její táta, ale dovede si celkem dobře představit, jak by to dopadlo. Ona každopádně neřekne nic o Trudy, takže ani on nehodlá Očka Danielse vytahovat na světlo.

Ani Ezechiel, chce se mu dodat, jenže to poslední, o jejím tátovi, nezaznělo nahlas, takže dodávat něco k *tomu* by bylo přinejmenším rozpačité. Když člověk tráví veškerý čas tady nahoře o samotě, snadno ztratí přehled o tom, co je v jeho hlavě a co ne.

A o to asi jde.

Jennifer se ke svým indiánským vlasům nevyjádří, jenom vystrčí bradu směrem k neprůstřednému sklu a řekne: „Víte, že tam dole mají všichni PTSP?“

Teď je řada na Hardym, aby se z otázky vykroutil. Ale samozřejmě to ví. Když se vrátil, byl ještě na vozíku, takže si mohl všechny ve městě prohlížet pod lepším úhlem. Když se jim člověk dívá do tváře, do očí, všechno vypadá normálně, jako by už tu noc nechali za sebou a přemýšleli jenom o budoucnosti nebo o dané chvíli, ne o té noci ve vodě. Ale nenechte se těmi pokerovými obličejí oklamat. Dívejte se, jak sedí u venkovních stolů u Dot's. Dívejte se, jak se opírají o tu otlučenou modrou tyč u Lonnieho, když jejich auta cucají benzín. Dívejte se, jak sedí na Melaniině lavičce, aby si vychutnali poslední okamžik západu slunce.

Dají si tři minuty, pět minut, nechají se rozptýlit knížkou nebo veškerou jejich pozornost odvede telefonát, sousto omelety, která je tak dokonalá. Ale pak, když si jejich duševní kázeň vybere chvíli volna – je to vidět: rameno sebou škubne, ruka se nena-dále zatne v pěst. Hruď se naplní vzduchem, jako by se přes ně znovu přelávalo jezero.

Lepší je sedět tady na tomhle neskutečném vodním útesu a kouřit tisíc cigaret.

Když už je řeč o –

Hardy palcem vystrčí z kapsy košile krabičku cigaret, zmáčkne ji a vyklepe jednu pro Jennifer.

Zavrtí hlavou. Díky, ne.

„Fajn,“ řekne Hardy a ujme se cigarety sám. „Máš silnější vůli než já.“

„Jestli začnu, nedokážu přestat,“ vysvětlí Jennifer. „A stejně si je nemůžu dovolit, ne?“

„Mohl bych zavolat pár lidem,“ navrhne Hardy a vyloví zápalku. „Sice jsem přišel skoro o metr střev, ale pořád tady mám nějakou váhu, mohl bych ti něco sehnat.“

Jennifer zavře oči a poděkuje kývnutím. Oči se jí zaplní buď vděkem, nebo lítostí, těžko říct. Ať tak, či onak, Hardy jí dopřeje soukromí a oddá se svému typickému kašli, při kterém si uvnitř připadá prázdný.

„Jste v pohodě?“ zeptá se Jennifer. V jejím hlase je opravdová obava, ale stríknutá něčím, co se podobá hněvu, jako by tenhle zatracený kašel byl něco, s čím může bojovat – s čím *bude* bojovat.

Fajn, takže tam pořád je. Někde. Pod vším, co se jí stalo, pod vším, co se na ni nahnulo. Pod vším, co pořád nosí, nebo se o to aspoň snaží.

Je jí jenom dvaadvacet, připomene si Hardy.

Svět stojí za hovno, že se k ní nezachoval líp.

Měla mít plné stipendium na škole někde hodně daleko. Jejím jedinými starostmi by měly být testy, rande, párty.

Místo toho je jejím jediným přítelem dědek, který umírá v betonové krabici na vršku světa, a jediné její vzpomínky jsou potřísněné krví.

A tak, aby nebyl úplně bezcitný, Hardy dopraví cigaretu od rtů zpátky do krabičky. Dá si záležet a obrátí ji vzhůru nohama, aby neztratila místo v řadě. Ví, že je blbost být tak pověřčivý, jenže když člověk nemá malé soukromé rituály, dny můžou hodně rychle ztratit smysl.

„Jak dlouho tady nahoře můžeš zůstat?“ zeptá se jí.

„Proč?“

„Uvidíš,“ řekne a kývne k jezeru.

Jsou už tři odpoledne, ve čtyři je tma a ona nejspíš nesleduje barometr – děti –, proto neví, že bouře, která se zasekla v horách, už zaseknutá není. Se soumrakem půjde teplota dolů tak prudce, že prorazí dno teploměru.

Hardy vezme do ruky vysílačku, zvednutým prstem ukáže Jennifer, aby byla zticha, a naladí Meg.

„Šerife,“ řekne a Hardy prakticky vidí, jak se Meg narovná v zádech jako podle pravítka, když je teď v místnosti *opravdový* šéf.

„Asi tak za pětáctýřicet minut budu potřebovat tady nahoře auto,“ řekne.

„Už jste domluvený na *šestou*,“ připomene mu odsekávaně, ale on ví, že to neznamená nic víc, než že je nervózní. Z mikrofonu se ozve zřetelný zvuk šustících papírů.

Jelikož řízení je pro něho komplikované a jelikož je tím, kým je, z kanceláře šerifa pro něj každý večer někoho posílají, aby ho odvezl domů. To znamená, že teď vidí Proofrock jenom v noci. Stává se pro něho městem stínů, což s ohledem na všechny jeho duchy vcelku sedí.

„Zařídíš to, Meggie?“ zeptá se Hardy. „Nerad bych tady zůstal, až začne pořádně foukat.“

„Už se na tom pracuje,“ odpoví Meg.

„A neposílej toho kluka,“ dodá Hardy s předstíranou vážností. Dívá se při tom Jennifer do očí.

Zavrtí hlavou, že je to všechno hrozná pitomost, a nedá se říct, že by neměla pravdu.

Hardy významně ukončí spojení a vrátí mikrofón na místo. Potřebuje na to dva pokusy, aby tam zůstal.

„To není nutné,“ okomentuje Jennifer, že jí zařizuje odvoz.

„Nepošlu tě tam po setmění,“ řekne jí Hardy a ukáže přes okno ven na jezero, do noci, na to všechno. „Jak šlápneš na nestabilní místo, je s tebou konec, sbohem, světe.“

„Viděla jsem kužely. Vím, kde je.“

„Kučely, které jsou odfouknuté ke všem čertům?“

„Můžu jít teď, ještě nebude –“

„Tohle je něco, co chceš vidět.“

„V tomhle údolí je něco, co mě ještě může překvapit?“ zeptá se Jennifer.

„Jsem rád, že jsi přišla,“ řekne jí Hardy a jako výraz ocenění pozvedne hrnek.

„Omlouvám se, že jsem tenkrát byla... tak protivná,“ řekne mu, jako by to snad byl důvod, proč vážila dlouhou cestu až sem.

„Vždycky to bylo zajímavé,“ odpoví Hardy. „Tenkrát, když jsi přinesla do školy ty ruce s čepelemi.“

„Nebyly opravdové.“

„Pořád na to všechno věříš?“

„Na slashery? To je už dávno. Byla jsem – jiný člověk, nevím.“

Hardy pokrčí rameny, jako že jasně, a Jennifer mu stejným gestem odpoví. Týká se to celého prostoru venku za oknem. „Myslíš na něho někdy?“

Hardy se zadívá na šedivou oblohu s ní.

„Na Medvěda,“ dodá, i když je to jasné.

Na pana Gradyho „Medvěda“ „Sherlocka“ Holmese, protože v jeho případě by jedno jméno nemohlo stačit.

„Myslím,“ řekne Jennifer a všechny svaly kolem jejích úst se napnou. „Je to... pitomý.“

„Já taky,“ přizná Hardy s tím nejpitomějším úsměvem.

Jennifer sklopí oči do hrnku. „Byla jsem... můj advokát řekl, že u soudu bude vypadat dobře, když se na komunitní vysoké zapojím do mnoha kurzů. Když jsem psala všechny ty práce a četla historické knihy, občas se mi podařilo zapomenout, že je – že je –“

Zakloní hlavu a protáhne si krk, aby se znovu nerozbrečela.

„Zapomínala jsem, co se stalo,“ naváže Jennifer. „Představovala jsem si, jak bude překvapený, až se vrátím a budu mít všechny ty kredity.“

Teď musí Hardy stisknout rty k sobě a upřeně se zadívat na okenní sklo.

„Měla jsi to v sobě vždycky,“ promluví nakonec. „Vůbec mě to nepřekvapuje, Ja– Jennifer.“

Cukne jí očima, že sem málem proklouzlo její bývalé jméno, ale případné námitky si nechá pro sebe.

„Poslyšte,“ řekne a odloží hrnek, „měla bych –“

Hardy se předkloní. „Přesní jak hodinky.“

Jennifer sleduje, kam směřuje jeho pohled.

Jsou to rozvaliny Terra Novy.

„Myslím, že přespávají na Ovčím vršku,“ řekne na adresu malého stáda jelenů, které se proplétá mezi vypálenými domy a ohroženými stromy.

„Ale jezero je zamrzlé.“

„Nepřišli se napít,“ řekne jí Hardy. „Je to – je to místo, kde měli stavební dělníci toitoiky, pamatuješ?“

Jennifer přimhouří oči. Vypadá to, že vzpomíná.

Přikývne. „Dvě modré a tu širokou šedou.“

„Když... když se stala ta věc,“ pokračuje Hardy, „první rok pro ně nikdo nepřišel. Ale byly z obyčejného plastu, neměly šanci vydržet zimu. Praskly a vylily se. Funguje to jako... ty to neznáš, vyrostla jsi ve městě. Ale tráva nad septikem je vždycky nejzelenější, nejlepší. Tam je to stejné a má to stejný přirozený důvod. Tráva tam byla rozbuželá. Minulé léto se jí tohle stádečko nemohlo nabažit.“

„Ale teď je všechna pryč,“ namítne Jennifer.

„Jeleni se nevzdávají naděje a mají dobrou paměť,“ řekne Hardy a znovu nasměřuje její pozornost tam dolů, k velkému samci, který hrabe ve sněhu, aby zjistil, jestli znovu najde štěstí. A... k dalšímu, který opatrně vystupuje ze stromů, protože si dobře uvědomuje, jak je viditelný. Jak je nápadný.

„Páni,“ řekne Jennifer. Sepne obě ruce před ústy a nadechne se. „On je – on je *bílý*.“

„Hadí indiáni by ho označili za duchovního jelena,“ prohlásí Hardy. „A neukazuje se jen tak někomu.“

„Je to kvůli – kvůli té bouři,“ řekne Jennifer.

„Je to kvůli tobě,“ opraví ji jemně Hardy a podle toho, jak jí sva-ly kolem úst napnou rty do čárky, pozná, že Jennifer to cítí. Jako by se snažila jim zabránit, aby se chvěly.

Ale bradu drží hrdě.

Hardy jí dopřeje soukromí, už ten okamžik nenarušuje a jeleni po nějakých čtyřech nebo pěti minutách vyjdou po svahu zpát-ky nahoru a zmizí ve stromech. Bílý jelen odejde jako poslední.

„Díky,“ řekne Jennifer.

Hardy přikývne. Nad ledem Indiánského jezera víří sníh. Což znamená, že se znovu začne něco dít.

Hardy se teple obleče a nabídne Jennifer svou šálu. Pak dojde po namrzlé koruně přehrady ke svému chodítku a přitáhne se k němu. Dívčiny ruce se ho pevně drží zezadu za bundu a jemu něco říká, že kdyby ho nechala takto jít prvního a chytat nejhorší nápor větru, dokázal by snad přejít celý stát Idaho.

Zástupce šerifa Banner Tompkins ve svižném rytmu bubnuje do volantu sněžné rolby, když se z vánice zhmotní starý muž. Okra-je jeho postavy vypadají rozmazaně jako olejový obraz prosaku-jící do stran.

Banner zpomalí bubnování někam k šedesáti za minutu a na-kloní se dopředu.

Jeden těžkopádný stěrač stačí, aby se rolba ve městě udrže-la mezi chodníky, jenže ve větru, jaký je právě teď, má sněhová břečka tendenci na čelním skle namrzat. Banner zkusí setřít za-mlžení na své straně skla, ale rukáv jeho bundy do sebe nenasa-je vůbec nic.

Poté, jeden krok s pomocí chodítka za druhým, olejomalba získá lepší rozlišení a Hardy získá místo šesti noh... osm? On, jeho hliníkové chodítko s tenisáky na koncích noh a –

Že by nebyl sám? Sakra, dědo, co to je? Tady, na střeše světa, bereš stopaře?

Banner zkontroluje pojistku své boční zbraně, protože má nervy na pochodu: v situaci, kdy Rex Allen odjel ve služebním

broncu na hlavní silnici, aby se zapojil do pátrání po zločinci, a Francie, další zástupce, je tam někde s ním, zůstal Banner jako jediný obránce pevnosti. Co na tom, že je zatím ve zkušební době – v dubnu mu smlouvu buď obnoví, nebo neobnoví, podle toho, co předvede. Co na tom, že je zatím jako zástupce většinou ve fázi stážisty, kdy se Rex Allen nebo Francie dívají z auta, jak budí turisty nebo dává lístky vozidlům z jiných států zaparkovaným příliš blízko jezera.

Ne že by takových za dobu, co nasněžilo, bylo moc.

Přesto? V bývalém domě svých rodičů má dvouletou dcerku, kterou neviděl už skoro šestatřicet hodin – a je si celkem jistý, že tak dlouho bez ní ještě nebyl. Děláním zástupce zákona v třitisícovém městečku má obnášet hlavně to, že člověk sundává kočky ze stromů a hledá ztracené draky, ale na večeri je doma.

Dnes ne.

A přísně vzato ani nemá oprávnění vyjet s rolbou ze služební garáže. *Ještě* přísněji vzato to vůbec není policejní rolba, ale Lonnieho. Jak mu Rex Allen vysvětlil, když ho v říjnu prováděl, Proofrock si ji od Lonnieho za dobré prachy pronajímá.

„A platíme mu taky za údržbu?“ zeptal se tenkrát Banner s pohledem upřeným na protější stěny této obrovské garáže.

Za celou dobu, co chodil do školy, ať už na Goldingovu základní, nebo Hendersonovu střední, tady uvnitř nikdy nebyl. Proč se sem ve čtvrté třídě nechodilo na exkurze tak jako k přehradě, do knihovny nebo na poštu?

„O to se nestarej,“ řekl Bannerovi Rex Allen k tomu, že si Lonnie za výměnu oleje ve vlastním stroji účtuje, co chce, a Banner přikývl, jako správný voják. Takový, který nevidí, neslyší a především nic neříká.

Do dneška to vždycky bylo tak, že když to někdo musel vzít oklikou za potok, aby Hardyho vyzvedl z jeho stanoviště na přehradě – přičemž tím „někým“ byl vždycky ten služebně nejmladší zástupce, protože to je opruz –, patřily k tomu rozkazu klíčky od služebního bronca, jehož vnitřek už Banner znal z doby, kdy ho

Hardy jednou nebo dvakrát vezl v nákladovém prostoru zpátky k rodičům, když měl své pitomé období.

Ale nebylo to nic, co by mu zkazilo záznamy a zabránilo mu získat oprávnění k nošení pistole.

Jenže v posledních několika týdnech rozkaz vyškrábat se tam vždycky přišel o dvacet minut dřív, takže Banner mohl nasadit řetězy. Ne kvůli potoku – ten je už víc než měsíc zamrzlý –, ale kvůli několika ostrým serpentinám, kterými cesta ke Glenově přehradě stoupá.

Cestu lemují rezivějící schránky přinejmenším tří vozidel, jež ten výjezd nezvládla. Jedno má blatníky, které vypadají jako Ford Model A. Na kolech s dřevěnými paprsky nejsou žádné pneumatiky a z kol samotných jsou třísky. Další je místy ještě zelený Dodge Power Wagon, který to vyjet *měl* – „chyba řidiče“, dozvěděl se Banner –, a třetí je vrak Pontiacu Grand Prix, který podle Rexe Allena dotáhli až tam na *řetězu*. Pár nespokojených blbečků z města se nejspíš snažilo auto odtáhnout nahoru k přehradě, aby je shodili dolů, dívali se, jak padá, a možná mu cestou dolů ukázali fakáč.

Se sněhovými řetězy na všech čtyřech kolech a v takovém prašanu... by to služební bronco mělo zvládnout. Záleží na řidiči a štěstí.

Ale stejně je to jedno: bronco má s sebou Rex Allen. A normální hlídkový vůz, který přidělili Bannerovi, je bez šance, i kdyby měl řetězy. Ani se nepokusil vycouvat s ním z místa u stanice, raději šel dva bloky pěšky.

Takže jedinou možností, jak se k přehradě dostat, byla rolba.

Jelikož vůbec netuší, jak rychle spaluje naftu, přivázal ke korbě dva plné kanystry. Rolba sice není nijak rychlá, ale člověk v ní sedí jako na traktoru a čtyři pásy si razí cestu sněhem, jako by to bylo nějaké kouzlo.

Banner si říká, že jestli celá tahle záležitost se zástupcováním neklapne, třeba by se mohl dát na něco, kde ho nechají řídit jednou z těchhle mašinek denně.

Tedy, jestli přežije následujících devadesát sekund: to, že Hardy má dvě nohy navíc, znamená... že někdo jde hned za ním, přímo v jeho šlépějích. Někdo, kdo klidně může mít k zádům bývalého šerifa přitisknutou pistoli se zkrácenou hlavní, což znamená, že – že ta další osoba je Joker, který si vezme celé údolí jako rukojmí v nějakém velkolepém plánu zahrnujícím přehradu, jezero, kdo ví.

„Jenže ty nejsi Batman,“ musí si připomenout Banner.

Batman a *Joker* jsou jeho základní polohy pro hrdinu a zločince. Což je věc, kterou se Rex Allen ani Francie nemusejí nikdy dozvědět.

Ať je ten druhý člověk kdokoli, je menší než Hardy, štihlejší a – *Počkat*, řekne si Banner.

„Ona?“ slyší se nevěřičně říct.

Otevře dveře a vztyčí se nad kabinu, aby líp viděl. Chlad mu málem vyrazí dech.

„To mě poser,“ uklouzne mu.

Když se Hardymu podaří otevřít chatrné dveře na straně spoleceustujícího, Banner je přilepený hrudí na volantu a prohlíží si tu osobu, nejnepravděpodobnější, jaká by se tady v horách dala čekat.

„*Jade Danielsová?*“ řekne.

„Co to sakra je?“ okomentuje Bannera před Hardym Jennifer. Hardy ji pošle nahoru do relativního tepla kabiny.

Rolba má sedadla pro dva lidi, mezi nimiž je poloviční zelený chladicí box se značně potlučeným bílým víkem. Jennifer nemá jinou možnost než se posadit tam, kde je ve stálém kontaktu s Bannerem.

„To jako vážně?“ řekne jí Banner, který ještě pořád úplně nevěří, že se to doopravdy děje.

„Teď jsem Jennifer,“ odpoví. Hledí přímo před sebe a rukama svírá nepolstrovanou palubní desku, což je ve skutečnosti jenom kryt s několika přístroji a instrukčními nálepkami.

„Tompkinsi,“ pozdraví Hardy, když uloží chodítko na korbu.

„Přichytil jste to gumicukem, jo?“ potvrdí si Banner.

„Jeď,“ řekne mu Hardy.

„Říkal jste, že to nebude on,“ ozve se Jad– *Jennifer*, jako by vznesení dostatečného počtu námitek mohlo změnit, co se děje.

„Mám tam nahoře spacák,“ kývne Hardy směrem, kterým se dá tušit velín.

„Jinej taxík není,“ prohlásí Banner a přitáhne složitou, mnohokrát zahnutou řadicí páku do jediné polohy, která znamená „zpátečka“. Páka se tak i s jeho rukou dostane hluboko mezi nohy Jennifer, která maličko couvne.

„Jennifer‘ jsem ti říkal naposledy na základce,“ připomene jí.

„Zástupce‘ jsem ti naposledy říkala ve své nejhorší noční můře,“ odvětlí Jennifer.

„Kdy ses vrátila?“

„Rex Allen mě přivezl před dvěma dny.“

„Ale on nic –“

„Asi to byla informace jen pro ty, kteří to potřebovali vědět,“ vysvětlí Hardy, „a tys to nebyl.“

Banner roľbu otočí. Když s ní pak sjíždí po cestě dolů, zní to, že spotřebovává asi tak desetinu nafty.

To je fajn.

Nesměj tady uvíznout. Tedy, *on* tady nesmí uvíznout s holkou a starým pánem, za kterého má odpovědnost. Ne, když má odpovědnost za celé město.

„Kdepak je můj bývalý zástupce v tak krásný večer?“ zeptá se Hardy. Rukou se drží nouzového madla nahoře u hlavy, jako kdyby Bannerovu řidičskému umění moc nevěřil.

„Nejspíš hledá svou bundu.“ Banner se významně podívá na zářivé pruhy Jenniferiny bundy.

„Dal mi ji,“ odsekne Jennifer.

„Ani jsem nevěděl, že tě mají *pustit*.“

„Nic špatného jsem neudělala.“

„To tvrdíš ty.“

„No tak, mládeži,“ ozve se Hardy, který se podle všeho baví.

„Vy vážně nevíte, kde Rex Allen je?“ zeptá se ho Banner. Nakloní se přitom dopředu, aby to řekl přes Jennifer, jako by se teď bavili dospělí.

Jennifer se zakloní a znechuceně zkříží paže.

„Copak, přehledový přijímač tady nahoře nefunguje?“ zeptá se Banner.

„Prosím, synu?“ řekne Hardy.

„Nefunguje vám přehledový přijímač, pane?“ opraví se Banner.

Je to pitomá urážková šaráda, kterou spolu ti dva obvykle hrají – Hardy tak Bannerovi připomíná, že to není zas tak dávno, co byl on sám malý sígr, ještě s mlíkem na bradě.

„Pane,“ zopakuje Jennifer právě tak hlasitě, aby to Banner slyšel. Baví se.

Zároveň se vyhýbá vzpomínce na to, jak ji Banner našel schovanou v komoře. Potmě tam brečela a černé oční linky měla rozmazané po celém obličejí. A jak dveře jednoduše znovu zavřel, jak byly, a našel si pro sebe a Amber jiné dostatečně soukromé místo.

Jenže ty dny jsou pryč. Už žádá Amber, Bethany ani Tiff – je teď táta. A zástupce šerifa.

Přeřadí, i když nemusí, jenom proto, že Jennifer bude zase muset udělat místo té hnusné řadící páce.

„Hej, brzdi,“ řekne Hardy. Vypadá to, že teď už se drží madla u své hlavy doopravdy.

Banner pro sebe něco zabručí a zpomalí. Hardy už nemůže vystavovat pracovní hodnocení, ale Rex Allen je pořád o třicet let mladší než on.

Taková blbost.

„Přijímač byl celý den zticha,“ řekne Hardy.

„Jo, to nejspíš byl,“ konstatuje Banner. Přechytává ruce na volantu, aby plouživě projel ostrou, strmou serpentinu u hromady sněhu, o níž ví, že je to Pontiac Grand Prix.

„Protože jsou svátky?“ zapojí se do hovoru Jennifer.

„Vánoce?“ zeptá se nevěřicně Banner. „Ty budou až – Co tady nahoře vlastně děláš?“

„Čekám na rytíře v blyštivé zbroji, až pro mě přijede a svezeme z velké, zlé hory,“ řekne Jennifer s předstíranou roztoužeností.

Každý je Joker.

Banner s nimi projede další ostrou zatáčku, nohu nechá na spojení.

„Je ticho, protože není s kým mluvit,“ vysvětlí Banner a převezme je přes potok. Led je teď tak tvrdý, že ani nezapraská. „Šerif je s Francie na hlavní silnici.“

„Nehoda?“ zeptá se Hardy.

„Aha,“ řekne Jennifer. „To bude ten Dark Mill South, co?“

Jasně že ona to ví.

„Snaží se najít jeho kolonu, konvoj, vězeňský transport, nebo jak se tomu říká,“ vysvětlí Banner Hardymu.

„Shledávací turné,“ ocituje Jennifer.

„Podrž to,“ řekne Banner a předá jí volant, než může zaprotetovat.

Jennifer jej uchopí, vede je rovně a nechává Bannerovým rukám dost volnosti, aby mohly ze spisovky vylovit...

Rozloží to a podá Hardymu.

„Vy vážně nesledujete zprávy?“

„Až budeš v mém věku, zjistíš, že jsou to pořád stejné sračky, jenom jinak zabalené,“ odvětlí Hardy. Prohlíží si vybledlý výstřižek se zrnitou policejní fotografií. Zvedne oči k Jennifer a potom k Bannerovi.

„Už ti to řekla,“ prohodí směrem k Bannerovi. V jeho hlase teď zazní káravý tón, jako by to myslel vážně. „Soud rozhodl v její prospěch, zástupce.“

„Co?“ zeptá se Banner a vezme si volant zpátky. Jennifer zvedne ruce do výšky, jako kdyby se ho vůbec nikdy nechtěla ani dotknout.

„Co, pane,“ zamumlá právě tak hlasitě, aby to bylo slyšet.

Jelikož už jsou ve městě, Banner vypne na rolbě všechna světla kromě předních – nemá smysl vrhat lidem stíny do jejich obývacích místností.